

Gabriela Emilia Nuțu

Aroma
de vanilie
din cutia
amintirilor

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NUȚU, GABRIELA EMILIA

Aroma de vanilie din cutia amintirilor / Gabriela Emilia Nuțu. -

Snagov : Letras, 2020

ISBN 978-606-071-109-4

821.135.1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului. Copyright 2020, Gabriela Emilia Nuțu. Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:

edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

Cuprins

Introducere / 5

Cutia cu amintiri

1. Copilăria și orașul natal / 9
2. Dor de copilărie / 15
3. Tata / 17
4. Mama / 20
5. Frații / 23
6. Un copil te schimbă / 29
7. Visul cel mai de preț al copilăriei / 35
8. Mi-e dor să văd un meci / 37

Visse pierdute, amintiri rămase, lecții învățate

1. Ai răbdare și îndrăznește / 43
2. Dorința de a scrie / 46
3. Tăria de caracter ascunde un adevăr dureros / 49
4. Și cei mici se pot supăra / 52
5. Cât de greu spun „Nu”? / 54

6. Fii sincer cu tine / 56
7. 1 Iunie / 58
8. Viața de recepționeră / 60
9. Cea mai dificilă noapte / 65
10. Doar ea / 67
11. Neșansa / 69
12. Fără regrete / 72
13. Când lumea se pune pe pauză / 74

De prin lume adunate

1. Despre oameni / 79
2. Dezamăgirile / 83
3. Unde ți-e locul? / 85
4. Viața bate filmul / 87
5. Inocența / 90
6. Durerea din septembrie / 94

Povestea noastră

1. Lupta destinului / 99
2. Relația / 103
3. Revederea / 105
4. Drumul către fericire / 107

Introducere

Cine sunt? Sunt Gabriela, o fire încăpățânată și cu principii bine definite.

Cine era Gabriela acum 14 ani? Păi, era o puștoaică extrem de slabă, șatenă, cu ochi căprui și foarte vorbăreată. Deși nu o interesa ce se vorbea în jurul ei, asculta, asculta și scannerul ei funcționa perfect. Era foarte surprinsă de ce își amintea, dar și de ce nu putea să țină minte de la oră la oră. Gabriela plus ciocolată rezulta întotdeauna o Gabriela fericită, indiferent de moment și situație. Asculta muzică până stresa toți vecinii, familia, prietenii fără nici o remușcare, uneori muzică siropoasă, alteori de petrecere și în cazuri extreme cânta chiar ea. Îi era teamă de spitale, când vedea sânge, pulsul i-o lua din loc de parcă participa la cel mai tare maraton. Tot ce îi putea schimba starea erau o prăjitură Alka și o ciocolată caldă în fața televizorului. „Viața cu Louie” o făcea să se rupă de realitate și să intre în poveste. Orice răceală era tratată cu Lotto clasic și apă minerală, uneori și cu banane.

Era un copil pentru toată lumea, însă uneori își dorea să fie matură. Prefera să se exprime în scris, atâta timp cât era vorba despre ea. Când era vorba de restul oamenilor și de dat sfaturi,

1

Copilăria și orașul natal

M-am născut într-o iarnă, nu știu exact dacă iarna anului '92 a fost o iarnă grea, părinții mei nu își aminteau mare lucru, iar eu, cu atât mai puțin. Știu din surse sigure că era o zi de miercuri, undeva pe la ora 14:00. M-am născut în zodia Săgetător (nici că se putea mai bine), cu mama Berbec și tata Gemeni. Destul de incompatibilă relația lor, cel puțin zodiacal.

Mi-a luat mult, ce-i drept, să descopăr lumea. Pentru că era mai înalt pervazul de la geam decât mine și stăteam la etajul patru, mult timp am văzut doar cerul și păsările cerului. Și mai bine că nu vedeam pe nimeni, sperând, la rândul meu, că nici pe mine nu mă vedea nimeni! Eram tare haioasă, slabă și cu o tunsoare de băiețel (mama testându-și abilitățile pe mine). Când nu mă bucuram de natură, mă bucuram de timpul petrecut în casă cu familia mea. Mă urcam pe dulap și săream în pat, imaginându-mi că zbor. Mă jucam zilnic cu Tamagoci, Tetris și colecționam cartonașe cu vedete. Jurnalele și agendele cu texte scrise la miez de noapte despre viața Thaliei, Shakirei și a lui Akon nu mai erau nimic nou pentru nimeni din preajma mea. Eram o mică hoață, pentru că,

Indiferent câte fructe aveam în grădina bunicii, tot mai bune erau de la vecini. Chiar și ghiociei erau mai frumoși la ei, jur! În copilărie, cele mai importante jocuri erau Frunza, Ascunsa, Coroiul, săream elasticul, coarda. Iar momentul meu de relax, ca și azi... era să stau și să ascult muzică! Bine, pe vremea aceea, ascultam la un amărât de casetofon, iar piesa preferată era „De ce te-ai dus, tăticule?”, fără să îmi dau seama de ce tata mă lua mereu la ceartă când auzea ce ascult. Și acum mai suspin după caseta aceea care într-un final a ajuns la parter, aruncată de drăguța mea soră Carmen.

Unul dintre regretele copilăriei este că pe la 8 ani făcusem o pasiune de a suna la pompieri cu număr ascuns de la telefoanele publice, nimic mai greșit... dar adoram vocea de la capătul celălalt. Puteam să jur că o să fiu soție de pompier cândva sau măcar o să am vreo tangență vreodată. Ani mai târziu mi-am dat seama că, deși are vocea frumoasă, viața mea nu prindea sens lângă un pompier.

Era tare amuzant să aruncăm cu punji de apă de la etajul patru sau să ne jucăm cu apă, stropindu-ne cu sticle la 2 l cu capacul găurit cu un cui încins, carbidul în sticle reprezenta artificiile noastre preferate. Când prietenii voiau să mă cheme afară, mă strigau în spatele blocului. Fiind la patru, tot blocul asculta discuția noastră, discuții pe care azi le avem în fotoliu, pe WhatsApp.

Mă simțeam cu adevărat prințesă atunci când îmi făceam coroniță din flori nemuritoare, floricelele acelea mov încă îmi trezesc amintiri. Sâmbăta mergeam la discotecă, discoteca fiind, cel mai probabil, sufrageria, cu muzica răsunând pe un Pentium 4 de se aprindea doar când îi dădeai o palmă, având o instalație de brad lipită pe perete, însă distracția era de vis. Duminica mergeam la biserică, loc unde mă plictiseam groaznic, și toată căldura de acolo îmi sporea starea de somn. Mă simțeam mult mai aproape de

Dumnezeu seara la culcare, când mama ne pune să ne spunem o rugăciune, decât între babele care se strângeau să își bârfească vecinele și să ne judece pe noi, copiii. Regret acum gândurile pe care le aveam referitor la Biserică, însă eram doar un copil ce vedea o realitate pe care acum, ca adulți, o acceptăm mai greu.

Îmi aduc aminte eclipsa din august 1999. Tata ne-a trimis în dormitor, pe mine și pe sora mea, iar noi am ieșit pe balcon cu o pungă de Lotto în mână, încercând să ne uităm la Soare. Cearta avută a făcut să pară într-adevăr că s-a făcut noapte, am adormit instant!

Când eram mică, aveam un prieten imaginar, pe nume Dani. În viața reală avea forma unui maimuțoi albastru, ce mergea cu mine oriunde, însă în plan fictiv era un personaj care era de acord cu tot ceea ce gândeam eu. Și mi se părea normal, ca prieten al meu, să fie de acord cu mine. Acesta a sfârșit în mare, pe plaja Diana din Mangalia... încă îmi lipsește.

Tot ce îmi doream când eram mică era să rămân copil, da, contrar tuturor, am fost conștientă cât de prețioasă este copilăria. Nu că aș fi avut o copilărie prea lipsită de griji, însă, având o familie numeroasă, începusem cumva să am suficiente exemple despre viața de adult. Am crescut într-un cartier mic, un cartier famat dintr-un orașel mic, famat, la rândul său, din județul Constanța. Oricine auzea de Cernavodă sau de vestitul cartier Columbia deja pune eticheta: țigani, pești și curve. Să încerc să le schimb părerea era ca și cum aș lupta împotriva vântului. Eu îmi iubeam orașul și nimic nu mă putea afecta sau să mă facă să îmi schimb părerea despre el.

Și pun pariu, și chiar cu cotă bună, că nimic nu te-ar face vreodată să îți dorești să vizitezi Cernavodă, așa, pur și simplu. Ori intervine gândul acela că te vei iradia încă de la primul pas când intri în oraș,

fie că este catalogat ca un sătuc mai bine amenajat, fie că or să te sacrifice „băieții” pe piesele lui Salam. Totuși, propun să îți iei inima în dinți și să calci cu încredere în orașelul unde de cum pășești totul se închide în jurul tău și parcă intri într-un film unde totul se desfășoară în alt ritm.

Cernavodă este un oraș mic, mă repet însă, trebuie specificat, deși este un oraș cu centrală nucleară, el este micuț. Dimineața, nu faci mai mult de o oră până la locul de muncă și nu trebuie să îți bați capul să prinzi un mijloc de transport în comun, deoarece nu are așa ceva. Dar nicio destinație nu este la mai mult de o jumătate de oră de mers pe jos, cel mult o oră.

Dând o tură prin centru, observi că toate clădirile au peste o sută de ani, fiind declarate monumente istorice, însă la parterul lor găsești magazine moderne, cu haine și încălțăminte din Dragonul Roșu sau aduse din Turcia la prețuri de mall. Termopane vs bulina roșie de seism. Ești în fața unei porți a timpului. Jos, secolul XXI, iar sus, secolul XIX. Interesant este că și centrul e doar pe o parte a străzii, de cealaltă parte fiind un parc mai mare și unul mai mic, iar mai apoi, canalul. Când plouă, sunt toate „șansele” să fie centrul primul inundat. Un alt motiv de șicane pentru colegii tulcenii și constănțeni în anii de facultate.

La orice destinație ai vrea să ajungi, trebuie să urci. Orașul este un fel de Roma Antică, pe 7 dealuri. Înainte, pentru a ajunge la Poșta dădeai jos 2 kg, acum au mutat-o, am mai salvat ceva drum, urcăm mai puțin. Însă dacă vrei să mergi la oricare dintre cele două licee, abia te mai târăști. Până la spital... noroc că există ambulanță și zeci de taxiuri.

Cernavodă are și cartiere mai de top, dar și cartiere de romi unde te simți ca în documentarele occidentalilor despre România.

Orașul are mașini luxoase de nu îți poți lua ochii de la ele, dar are și cai pe trotuare. Are chiar și un semafor care funcționează câteva ore pe zi, pentru a fluidiza circulația personalului de la centrală. Are o fântână arteziană cu lumini în centrul orașului, lucru făcut de către o primăriță ce își dorea să rămână în memoria cernavodenilor... în disperarea de a-și asigura încă un mandat. Nu a fost să fie. Însă în memorie a rămas prin alte lucruri, negative. Orașul are un pod luminat de te simți ca pe Golden Gate, dar n-are cinematograful. Este un orașel frumos și boem. Pe primărie este „ceasul-păduche”, dar și un proiector cu „realizările” orașului (primarului), bineînțeles toate în curs de realizare. În fața Primăriei este o copie fidelă a Gânditorului.

Toată lumea se cunoaște cu toată lumea, oriunde ai merge, cunoști pe cineva. Pe 1 Mai și pe 1 Decembrie cântă o fanfară în parc.

Iarna, copiii se dau cu sania pe văi de aproape un kilometru, din vârful dealului până în centru. Copiii fac bob sărind peste canalizări transformate de gheață în trambuline.

În rest, este liniște! Doar trenul se mai aude uneori din gara mică de cărămidă, de dincolo de canal.

Nu este un oraș chiar atât de plictisitor. Sunt și câteva restaurante. Poți să servești ceva mai select, dar scump, la Casa Samsara, care pe vremuri era de top. Aici serveau masa străinii, deoarece era cumva un loc elitist, prin clientela sa obișnuită. Pentru o pizza mai mare și mai acceptabilă la preț, poți alege Grande Ristorante, care, pe lângă mâncarea delicioasă, pe vremuri avea la dispoziție și o sală de biliard – bine, era, de fapt, un bar înecat în fum pentru frecătorii de mentă de primă clasă și puștanii cu chef de afirmare.

Mai există Tzoc Caffé, unde nu e musai să fii manelist, poți asculta în liniște și Metallica fără să te judece cineva. Aici poți bea ceva ieftin și bun. Nu sună mai ok?

Acum ceva ani, exista The One, unde puteai să vezi ceva bun la televizor deoarece restaurantul avea canapele din piele și o plasmă imensă pe perete! Era renumit deoarece avea și o frizerie în curte. Sau Hollywood, care are o dublă existență, ziua este o cantină modestă, iar noaptea, loc de destrăbălare al cetățenilor cu chef de distracții sau al nuntașilor. În trecut, mai aveai variante... la Yannis, unde era raiul nunților cernavodene, terasa Umbreluțe, restaurantul Serif. Ulterior, au fost înlocuite în preferințele localnicilor de restaurantul Foișor, Coquette, restaurantul Yahoo, care a devenit acum raiul nunților într-un mediu foarte plăcut și cu personal de calitate, în competiție cu Hollywood. Mai sunt Trattoria, Bis Caffé, Orașul Vechi și multe altele.

Dacă dorești să faci sport, Cernavodă se respectă și din punctul acesta de vedere, fiindcă pe lângă sala de forță, unde se țineau orele de pilates și Kangoo Jumps, aceasta are mai mult decât un teren de fotbal improvizat pe maidan pe care să joace o miuță băieții orașului. Acum, Shape up Gym este varianta. Orașul are două baze sportive și două stadioane, pe care poți juca handbal, fotbal, baschet sau tenis.

Cernavodă este departe de definiția tradițională a unui oraș mic. Poate datorită economiei care s-a coagulat în jurul centralei, poate datorită oamenilor, orașelul este atipic, se comportă ca o metropolă micșorată de vreun savant nebun și aruncată pe undeva prin Dobrogea.

Now, come and visit Cernavodă City!

2

Dor de copilărie

Cine nu ar vrea să reîntoarcă vremurile în care cele mai mari hotărâri le luam cu „ala-bala-portocala”, iar greșelile de gramatică se corectau și se pedepseau prin „rupe pagina și ia-o de la început” sau te punea să scrii de o sută de ori același lucru? O discuție între prieteni se termina cu „jucăriile mele sunt mai frumoase”. Să fi avut mulți bani însemna să fi putut cumpăra mai multe dulciuri sau o înghețată în parc. Nu exista prietenie doar între două persoane pentru că nu se punea atât de mare preț pe trădare, bârfă și alte chestii atât de actuale azi. Ci existau grupuri întregi de prieteni! Bătrâni erau cei care aveau mai mult de 20 de ani.

„Otrăvitor” se referea strict la un anumit tip de ciupercă, nicidecum la anumite persoane. Lucrurile interzise în școală erau normale, cel mai periculos fiind o praștie. „Ultimul e prost” te făcea să alergi ca la maraton. În lume nu exista ființă mai frumoasă decât mama. De 8 Martie mergeam la mamele tuturor colegilor cu flori cântând în cor „E ziua ta, mămico”, asemenea colindătorilor, de sărbători. Vânățiile, durerile și zgârieturile treceau instant la sărutul